

IN PACE IN IPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSER INVENIT SIBI DOMUM

ET TUETUR NIDUM ALTARIA

XXXII. ÉVF. 1932 MÁRCIUS

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI
OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 P 50 f.
Jelen példány 25 f.

Megjelenik minden hó elején.

VIRGO IPSUM, QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

FLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPOLO TUO.

QUI FRUMENTUM ECCE AGNUS DEI

ELECTORUM CONSERVASTI CULUS NON SUM DIGNUS.

TARTALOM: *Dr. Mátrai Gyula*: »Ne bántsátok Jézust.» — *Eöri János*: Szent Józsefhez. — *Csányi Medárd*: Most a börténben. — *Nagelreiter Alajos dr.*: A szenvedők az Eucharisztia előtt. — *Volariés Ferenc*: Farsangi mese. — *Német István*: Vigasztaló sorok. — *Eöri János*: A társadalmi kérdés és az Oltáriszentség. — Krónika.

A Csillagok leánya. Írta: *Blaskó Mária*. Szent István-Társulat kiadása.

Mikor Blaskó könyvét letesszük, önkénytelenül is az a tudat elevenedik meg bennünk, hogy a szentek csakugyan halhatatlanok nemcsak ott fenn, hanem itt a földön is. Elnek köztünk és mi úgy szeretjük őket, mint ahogy eleveneket szokás, és úgy érezzük, hogy ők is szeretnek minket, ahogy a földön is szerették embertársaikat. Ehhez a meglevenítéshez Szent Erzsébetet illetőleg nagyban hozzájárult az ő boldog halálának 700 éves évfordulója és ennek a jubileumi évnek kimagasló irodalmi eseménye, Blaskó könyvének, »A csillagok leánya«-nak megjelenése. Igen, a mi Erzsébetünk, lemosolyogva a 700 poros esztendő, az élet teljes, úde eleven-ségében egész szeretetreméltóságában áll megint előttünk; gyönyörködött, elbájol és hódolatra készít mindnyájunkat. Ha rém bízta volna, nagyon nehezen tudtam volna ezt a kedves könyvet annak elolvasása után valamelyik irodalmi műfajba besorozni. Blaskó »Elbeszélésnek« nevezte »magyarországi Szent Erzsébet történetével«. De mondhatnók csaknem életrajznak vagy történeti regénynek is, mert hiszen eltekintve egyes hézagpótló mellékalkattól, nagy gondnal és tanulmánnyal összegyűjtött történeti adatok bázisán nyugszik. Alkalmas volna anyaga, hogy drámának nevezzem, annyi és oly élénk benne a cselekvény, csak hogy hiányzik belőle az igazi tragikum. A főhős ugyanis nem a saját, hanem mások bűneiért vezekel. Még legszívesebben prózában írt hőskölteménynek nevezném, mert *igazi* hősnőnek és pedig oly költői dallamossággal zengi *nagy* tetteit és *nagy* szenvedéseit. De elvégre nem az elnevezés a fő, hanem a műelvezet, amellyel a könyv elolvasása oly gazdagon fizet. Ez utóbbit nagyban előmozdítja ama könnyed, nemesen lejtő stílus, amely sietve csergedez, mint a kristálytiszta hegyipatak elejétől végig: minden közhelyes stagnálás nélkül és hordozza medrében az író lelkének aranybányájából magával hozott aranyport. Roppant értékesek e könyvben ugyanis az aranyból is drágább nagy szociális gondolatok, igazságok, amelyekkel csaknem minden lapon találkozunk és az egészen szociális beállítás, amely a művet ma aktuálisabbá teszi, mint valaha. Bennünk, magyarokban szinte hízogón táplálja a nemzeti önérzetet és büszkeséget is anélkül, hogy sovinizmusba esnék. Önérzettel mondhatjuk, hogy »die grösste Deutsche Frau«, ahogy a mi Erzsébetünket a németek nevezik, magyar volt és magyar maradt mindhalálig. Még csak ki kell emelnünk, hogy Blaskó, hazánk legagilisabb és érdemdús apostolnője, a gyermekpszichológiában itt is remekel. A könyv leghájasabb lapjai közé tartoznak, amelyeken a gyermek Erzsébetet varázsolja élénk hamisítatlan gyermeki naivságában.

A protestáns fanatizmus kiszórta a marburgi sírból Szent Erzsébetnek ereklyéit, akit pedig még a cinikus Luther is igazi szentnek elismert és hirdetett. De célját a vak gyűlölet, amely a szeretetnek ezt a tipikus szentjét üldözte, nem érte el, mert Szent Erzsébetnek ereklyéit, akit csodálatos irgalma-nemcsak nemzetközi, de mondhatnók vallásközi szentté avatott, minden nemesen érző szív magában zárva őrzi és őrzeni fogja, aki csak őt megismeri. Örülhet Blaskó Mária, hogy ebben, könyve által, amely méltán kér helyet a világirodalomban Montalambert, Stolz és Horn örökbecsű könyvei mellett, szintén jelentős munkát végzett.

A könyv kiállítása az érdemes Szent-István Társulatnak becsületére válik. Legfeljebb az illusztrációra volna megint szerény megjegyzésünk. Jobban szerettük volna látni a remek könyvben Szent Erzsébet klasszikus képeinek reprodukcióit, mint azokat a modern, stilizált krix-kraxokat, amelyeket csak bizonyos emberi félelemből mondhatunk szépeknék, nehogy maradiságról és műizlés hiányáról vádol-tassunk. Különben ez is csak stilszerű a könyvben. Hiszen Szent Erzsébet annyira szerette a megaláztatást... Ez azonban a könyv értékéből, és mégkevésbé az író érdeméből mit sem von le.

Müller Lajos S. J.

Ne bántátok Jézust!

A SPANYOL egyházüldözés rombolásait a napilapokból ismerjük. Barcelonában feszületeket is összetörtek. Erre az egyik napon a templomban az egyik mellékoltáron gyászruhás szomorú asszonyt vesznek észre a gyermekek, aki bánatos, könnyes szemmel néz rájuk. Megbotránkozva azon, hogy az oltáron látják őt, jelentést tesznek a plébánosnak. A plébános bejön a templomba, de semmit sem lát abból, amit a gyermekek mondanak. Oda hívja a híveket, ők sem látnak semmit. A gyermekek azonban valamennyien erősítik a látomást. Ekkor a plébános felszólítja a gyermekeket, kérdezzék meg a gyászruhás nőtől, hogy mit akar. A felelet lélekbemarkoló: «Ne bántátok az én fiamat, Jézust!» De ezzel el is tűnt a vízió. Világos, hogy Szűz Mária szólott az ártatlan gyermekeken keresztül az őrvongó forradalmárokhöz. Ennek hírére restaurálták az összetört feszületeket és ünnepélyes engesztelő körmenettel helyezték el a jelenés oltáran.

Ő, de aktuális figyelmeztetés volt ez a Szűzanyától. Jól tudta, hogy az egész világon mindenütt meg fogják Őt hallani: «Ne bántátok az én fiamat, Jézust!» Hiszen a nyomorúság, munkanélküliség és lelki lezüllettség Krisztus-gyűlöletben és gyalázásban nyilatkozik már meg sokfelé. Nemcsak lelkileg tört össze már sokak előtt a feszület, de sokszor sírva panaszkodnak vallásos asszonyok, hogy férjük összetörte a feszületet, széttepte a falon függő szentképeket, nem akar hallani sem Istenről, hozzátartozóit is eltiltja a templomtól. Mit tegyünk ilyenkor? Csak imádkozunk? Nem elég! Mint a prófétához szólott az Úr: «Kialts és abba ne hagyd, fedd meg az én népeimet bűnei miatt, Jákob házat gonosztettei miatt», nekünk is kötelességünk a testvéri figyelmeztetés, ha másképp nem használ, még erélyes hangon is: *Ne bántátok Jézust!* Az Oltáregyesület hivatása nemcsak az elkövetett bántalmak jóvátétele az engesztelés útján, hanem meg kell akadályoznunk minden sérelmet is, amint csak tehetjük. Ne csak a papok szóljanak azoknak, akik előtt már összetört a feszület, hanem a világi emberek, férfiak és nők egyaránt folytassanak akciókat — katolikus tevékenység — mindenütt,

ahol arra szükség van. Az Oltáregyesület tagjai elsősorban legyenek apostolok. Keressék a lelkeket bátran és állítsák vissza embertársaik lelkében a feszületeket.

Most van Krisztus szenvedésének emlékeideje. Szenteljük meg azzal, hogy minél több lelket ébresztünk tudatára annak, hogy az Úr érettünk szenvedett; Ő kimondhatatlanul szeret; s ha mégis enged szenvedni, ha látszólag nem foglalkozik kéréseinkkel, ennek az óriási bizonyosságot szolgáltatott szeretetnek ellenére, akkor nálunk kell keresni jóságának akadályait.

«Ne bántátok tehát Jézust!»

Mátrai Gyula dr.

SZENT JÓZSEFHEZ.

(*Te lucem laeti.*)

Szent örömek közt Ünnepeünk léged
S éneked zengjük, diadalmos hősünk,
Ciszteletedre, meri az örök élet
Máma nyerted meg.

Ó igen boldog, ó igen szerencsés
Uagy te Szent József: Krisztus és a Szent Szűz
Állott melletted az utolsó órán,
Szinte mosollyal.

Inné a földről egyenes az égbe
Édes álom közt költőszött a lelked
Elhagyva tested'. S korona — övezni
Homlokod — várt rád.

Mindvalahányan esedezve kérünk:
Uédj és segíts meg, ki úr vagy földünk;
S Józsefért tedd meg: bűneink' bocsásd meg
S add örök békéd'.

Áldva légy mindig s te légy áldva mindig
Háromegy Isten, ki uralkodsz ott fenn
És hű szolgálódnak aranykoronát adsz
Ottan örökre.

Eöri János.

MOST A BŐJT BEN.

Nekem közelről kell
a Krisztust nézmem,
Érzi a lelkem.

Béletekinteni jóságos szemébe,
s hallgatni, hallgatni a Szíve verését,
lüketését.

Kevés lett, kevés a siralom völgye,
s lelkem szemelvel belenéz, bele...
a messzeségbe.

Felnéz oda, felnéz a csillagos égre,
arra az istenhímezte
csodaszép szőnyegre.

Ott lesz az én hazám, tudom, majd örökre,
a hitem hirdeti és én
hiszek benne.

De addig is, addig, míg majd odaérek,
fel a Golgotára, nála megpihenni,
keresztifájához megyek!

Csányi Medárd.

Kóky Istvánné úrnő által az Oltáregyesületnek ajándékozott brilián-sos aranyórát — mint jeleztük — harangunk költségeire kisorsoltuk. Az órát a 127 számmal Török Sándorné úrnő IX., Gyáli-út 1. nyerte meg.

A szenvedők az Eucharisztia előtt.

AZ ÚR JÉZUS földi életében a szenvedő emberek iránt mindig föltűnően nagy szeretetet és irgalmat tanúsított, amint ezt a Szentírás számtalan helyéből megtudjuk. Szentséges Szívének mélységes részvéte és jóságos szeretete sugárzott feljűk szelld szeméből, amikor Előtte megjelentek. Mily meghatóan kedves, jóságos, külsőleg egyszerű és mégis fenséges volt teszem a jerikói vaknak a meggyógyítása is.

Az útszélén kéregető vak, midőn hallotta, hogy a názareti Jézus megy el arra, élő hittel, bizalomteljesen felkiáltott: «Jézus, Dávid fia, könyörülj rajtam». Az előlmenők csitítására még hangosabban fohászzkodott: «Dávid fia, könyörülj rajtam!» Midőn Jézus erre megállott és magához vezettette, kérdezte őt: «Mit akarsz, hogy cselekedjem neked?» «Uram, hogy lássak!» — volt az alázatos, könyörgő válasz. Mire Jézus mondá neki: «Lásd! A te hited meggyógyított téged. Szent Luk. 18, 35—43.

Ugyanaz a Jézus, aki földi, látható életében oly megszámlálhatatlan sok jót tett a szegényeknek, szenvedőknek, napjainkban sem szűnt meg jót tenni. Tárva-nyitva az út az Eukarisztiához, a kenyér színében folytonosan jelenlévő Jézusunkhoz. Mostani válságos időkben megszámlálhatatlan sok a szenvedők, betegek, szegények, nélkülözők száma. Mindannyian elférnek az Eukarisztia előtt. És Jézus a Benne bizókat nem hagyja el. Mindenkin, aki kitartó hittel és nagy bizalommal fordult Hozzá, akar és tud is segíteni. Hiszen Ő végtelenül jó, irgalmas és szeretetreméltó, de egyúttal mindenható. Szakadatlanul osztogathatja testi-lelki kincseit, mert kimeríthetetlen gazdagsága. Örökké tartó szeretettel osztogatja jótéteményeit, mert Jézus ma is az, aki évezredekkel ezelőtt volt: végtelenül kedves, jóságos, szeretetreméltó, irgalmas, kegyes, szelld, türelmes, alázatos, kimondhatatlan bőkezű. Senkit el nem taszít, a legutolsó koldust sem veti meg.

A szenvedők ne féljenek a kegyes szentségi Jézustól, hanem menjenek bátran és erős bizalommal felséges színe elé! Tudniok és hinniök kell, hogy keresztjűkben és szenvedéseikben az erőt és a vigaszt, a segítséget és megnyugvást legbiztosabban az Eukarisztiánál, azaz Önála találják és kapják meg.

Ha a munkanélküli családátya, akinek nagy szegénységében már ünneplője sincsen, sőt hétköznapi ruhája is szakadozni kezd, aki egyik-másik napon még száraz kenyeret sem tud szegni az éhségtől gyötört gyermekeinek, a gondtól nehéz szívével megjelenik az Eukarisztia előtt és szíve keserűségében ott leborul és segítségért esdekel, akkor Krisztus majd megtanítja őt, hogy Isten teremtette úgy a gazdagot, mint a szegényt és hogy mindenható keze minden vagyon nélkül is tudja őt és családját életben tartani. És íme, imádságkőzben észreveszi, hogy a szegénység és nélkülözés súlya már nem

nehezedik annyira a szívére és megtapasztalja, hogy áldottszívű jőtevőt küldött neki és éhező családjának a mindenható, könyörülő Úr.

És a kesergő családanya, akinek vállaira nehezednek a gyermeknevelés és a háztartás nehéz gondjai, akinek a család különböző szenvedései nagy bánatot és szomorúságot okoznak, az Eukarisztia előtt tárja fel szorongatott szívének aggodalmait. Elsírja, cipanaszolja nagy gondjait, nehézségeit és imé, a mindeneknek jó és mindenható atyja, az irgalmas és kegyes Jézus már megerősítette, megvigasztalta őt is. Az ágrólszakadt árva, akinek a világon senkije sincs, aki már régen elvesztette édes jó szüleit, ott az Eukarisztia-nál, a szentségi Jézusnál, az összes árvák atyjánál és elhagyottak gondviselőjénél talál melegséget, megértő szeretetet, szent békét, megnyugvást és erőt.

A rettegő bűnös, akit bűneinek emléke gyötör, a tabernákulum előtt a szentségi Jézustól kapja az igaz, őszinte bánatkönyűket és a bátorságot, hogy hosszú idő után végre el mer menni a rettegett gyóntatószékbe, hogy ott Jézus segítségével őszinte és töredelmes gyónást végezzen.

Az előkelő és gazdag úriembert a városban gyűlölöi és irgyci meg-rágalmazzák és olyan gyalázó dolgot költenek róla, amiről nem is álmodott. Észreveszi, hogy egy-két jó barátot kivéve, az egész úritársadalom ellene fordul és az úri társaságból kinézik. Emiatt nagyon nyugtalan lesz és már az öngyilkossági gondolatokat is elméjében forgatja. Az Eukarisztia előtt azonban megkönnyebbül felháborodott szíve és édes krisztusi béke száll megkínzott lelkébe, mert arra gondol, hogy a szentséges Jézus ellen is hamis tanukat vonultattak fel és halálra ítélve a gyalázatfán mint valami gonosz-tevőt ki is végezték, azonban mennyei Atyja az egész világ előtt nyilvánvalóvá tette ártatlanságát. Így a szentségi Jézus őt arra tanította, hogy tanuljon várni és hallgatni, míg kegyelmével a rágalom felhőit el nem oszlatja és az ártatlanság napját fölötte nem ragyogtatja. Néha a szenvedők, betegek csoportban együttesen is jelennek meg az Eukarisztia előtt, hogy a szentségi Jézustól testi és lelki vagy csupán lelki gyógyulást nyerjenek.

A világ nagy csodatevő helyén, Lourdesban évközben többször is visznek hordható ágyakon vagy tolokocsikon ilyen szenvedő csoportokat, hogy a lourdesi Szűz Mária közbenjárására a szentségi Jézus a szentséges körmenet alkalmával meggyógyítsa őket. Mindazok, akik élő hittel és szent bizalommal végzik lourdesi zarándoklatukat, valamennyien sok lelki vigaszt erőt és békét kapnak az Úrtól a lourdesi Szűz pártfogására, némelyeknek pedig csoda által adja vissza a testi egészségét.

A föld, ez a nagy siralomvölgy, tele van sok szenvedővel. Ó, mikor az édesatya vagy édesanya kenyeret se tud szegni éhező gyermekének, micsoda nagy szenvedés, micsoda mérhetetlen fájdalom ez az édes szülőknek! És mikor a szentségi Jézus munkatársai, amilyenek az irgalmas szívű, alimizsnálkodó emberek mind, a hathatós segítés, tanítás és vigasztalás balzsamát

viszik el az ilyen szegény családokhoz, egyszerre megszűnik ott az elkeseredés, a harag és gyűlölet és helyükbe öröm, béke, hála és megnyugvás lép. Akkor könnyebben vezethetjük őket az Eukarisztia elé, mert szenvedő ember-testvéreink a keresztény jötevés alkalmával megtapasztalják, hogy nem mindenki veti meg és nézi le őket, ami nekik annyira fáj...

Nagltreiter Alajos dr.

Farsangi mese. (I.)

Irta: *Volarics Ferenc.*

VÁRLAKIÉK villaházában szokatlan sürgés-forgás van. A villanyfény majd az egyik, majd a másik ablakon villan ki a holdfénytől megvilágított utcára. Várlaki Margit, a család büszkesége, első báljára készül. Várlakiné boldogan öltözteti leányát. A megzavart házban csak két nyugodt ember van. Várlaki Zoltán, Margit édesatyja. Az öreg tanácsos úr dohányzójában üldögél. Szivarozik és az esti ujságot olvassa. Olyan nyugodtan tölti el vacsora utáni szokott pihenőjét, mint más szürke hétköznapon. Várlaki Piroska, Margit húga.

Piroska még kisleány. A leányliceum elsőosztályú növendéke. Őt még nem érdekli az ilyen dolog. A meseország tündérbájlaira jár el néha-néha, amikor a tündérr királyfi viszi el aranyos üveghintón sok-sok udvarhölgy kíséretében. Most nem mesét olvas, hanem szent életrajzot. De ezen történet kedvességét csak a hittől átítatott tiszta szív tudja felfogni. Az egyébként eleven kisleány most magáról megfeledkezve olvasott. Észre sem vette, hogy valaki bejött a csendes kis leányszobába. Óvatosan háta mögé lopódzott és befogta szemét.

— Apuka! — kiáltott örömmel Piroska.

Csend.

— Anyuka! — folytatta.

Semmi válasz.

— Juliska néni! — találgatott tovább Piroska.

Eredménytelen a találgatása.

— Margit! ? — szólt most a csodálkozás hangján a kisleány.

— Te kis buksi! mindenkire gondolsz, csak rám nem — nevetett Margit.

Piroska meglepetten hátranézett és őszinte hangon tört ki belőle a csodálkozás:

— Milyen szép vagy, Margit!

Piroska felállt és körüljárva nézegette francia babának öltözött nővérét. Margit is örült kis húga szavainak. Valamiképp más hangzása van az őszinte szónak, mint a hízelgésnek. Főleg, ha igazi szeretet aranyozza be azt. Nem-

csak jól estek e szavak, hanem izgatottabbá tették. Édesanyja az öltöztetés-kor fülébe súgta, hogy ezen a bálon fogják bemutatni Sárközi Aladárnak, a nagyreményű fiatal titkárnak. Még kegyelmes asszony is lehet belőle. Margit el akarta rejteni izalmát s ezért más tárgyra terelte a beszédet.

— Mit olvasol, Piroska? — kérdezte.

— Alacoque Szent Margit életrajzát — felelt ez.

— Szép?

— Nagyon szép!

— Míg a mama felöltözik, olvasok belőle néhány sort.

— Tessék!

Margit átvette a könyvet. Egy kis ideig keresgélt, azután elkezdte az olvasást. Előbb közömbösen, majd mindig nagyobb izgalommal. Piroska észrevette a változást, de csak később értette meg az okát. Elővette kézimunkáját. Egyik szemével azt, másikkal az olvasásba elmerülő nővérét nézte. Margit pedig önmagáról is megfélekedve olvasta Alacoque Szent Margit életének egyik csekélynek látszó és mégis jelentős eseményét.

Lhauthecour kis francia városkába is beköszöntött a farsang. Karnevál herceg örömitált öntött az emberek poharába. Egyik napon különösen tele volt a város vidám emberrel. Az utcán mosolyogva köszöntöttek egymást. A mosolygás alatt kérdő tekintet rejtőzött, amely hangos szóban is megnyilvánult:

— Eljönnek az esti álarcos mulatságba?

— Természetesen.

— Nagyon örülök, hogy önök is ott lesznek, akkor kellemesen fog eltelni az idő.

Húsz év körüli, szerénykülső leány ment el mellettük. Az egész város ismerte Alacoque Kolos királyi jegyző árváját. A párbeszéd néhány hangfoszlánya az ő szívért is megdobogtatta. Édesanyja rábeszélésének engedve el fog menni az álarcos mulatságba. Nehezen akarta elhatározni magát, végül azzal tudták rávenni, hogy több kedves barátnője is ott lesz.

Hazaérve, nagy meglepetésben lett része. Szobájában gyönyörű jelmezt talált. Nézegette a gyönyörű ruhát, alig tudott elteni szemlélésében. A csábító világ nyújtogatta felé karjait, de Margit erős volt. Mégis úgy érezte, mintha ezen a napon az órák hosszabbak lennének, mint máskor.

Végre elérkezett a várva-várt este. Margit felöltötte a jelmezt. Az egész család együtt örvendett vele. Fivérei keresetlen, a szívből jövő szeretet hangján nyilvánították ki tetszésüket. Két kisebb húga tapsolt, édesanyja könyvezett, mert szívük felindulása visszafojtotta a hangot, amely úgy sem tudta volna kifejezni ezt a tiszta szép érzelmet. Margit is furcsa érzésekkel küszködött. Azután anyjához szaladt és csókjaival árasztotta el.

— Ha édesatyád megérhette volna ezt a napot, mily boldog lett volna —
szólt Margit édesanyja.

— Nem baj, anyám, így most a mennyországból nézi Margitot és örvend —
egészítette ki a legidősebb fiú.

— Igen, bizonyára ott örvend most jó atyátok — vigasztalódott meg
Alacoquené.

Margitot szíven találta e szó. A furcsa érzelmekhez furcsa gondolatok
társultak. Vajjon örvend-e atyám, midőn így lát engemet? Nem kell-e szé-
gyenkeznie miattam? A gyermeki szeretet oly tökéletes mértékben volt meg
benne, hogy ez a gondolat : hátha szégyenkeznie kell atyjának miattá, elvette

kedvét az egész mulatságtól. Már éppen arra gondolt, hogy lemond ez önmagában ártatlan örömről, amikor kívülről leánykacagás zavarta meg. Barátnői jöttek érte. Rövid gondolkodás után elhatározta, hogy mégis elmegy a mulatságba.

A bálteremben már nagy tömeg szorongott, mikor Margiték megérkeztek. Rögtön megkezdődött a találgatás az álarcosok kiléte felett. Azonban nem sok idő jutott a találgatásra, mert a zenészek csakhamar táncra ringatták a fiatalokat bővös muzsikájukkal. Margit idegenül érezte magát a zsivajgó tömegben. Lelke a templom csendes áhitatához volt szokva. Újra eszébe jutottak régi gondolatai. Örül-e édesatyja? Merengéséből egy fiatal katonatiszt felkérő szava zavarta fel. Egy kicsit tévovázott, azután a fájdalom és öröm egybeolvadt mosolyával az arcán elkezdte az első táncot. A muzsika és a tánc hamar elfeledtették Margittal régi gondolatait. Beleolvadt a víg társaságba. Arcáról a szerény, de igazi öröm sugárzott le. A tánc csakhamar véget ért és Margit barátnőihez sietett. Társnői is telve voltak fiatalos jókedvvel. Ártatlan lélekkel örvendtek az álarcos multság sajátságos kedves örömeinek. Tréfa, muzsika, tánc egy kedves egésszé folyt össze előttük. Észre sem vették az idő gyors múlását. Az éjfélt rohamosan közeledett. Eljött a pillanat, amikor mindenkinek le kellett venni álarcát. Margit kissé izgatottan kapcsolta le az arcát fedő selymet; félt a hatástól. A várt hatás be is következett. A város fiatalsága, amely először látta őt a bálteremben, egyszerre köréje sereglett. Talán irigykedtek volna rá barátnői, ha nem lett volna mindenkihez egyformán kedves. Ki örült legjobban Margit sikerének, mint fivérei és édesanyja. Az anyai szív csak akkor tud igazán örülni, ha gyermeke boldogságát látja. Margit pedig boldog volt. Ő lett a bál királynője, éltető nap-sugara. Mégis megbánta, hogy elment, mert...

(Folyt. köv.)

Az Oltáregyesület választmánya, terjesztőnői a Keresztény Anyák és Fájdalmas Szűz kongregációinak együttes lelkigyakorlatát P. Vidlicska József Jézustársasági atya vezette. Előadásai mélységes hatást váltottak ki az összes résztvevőknél. A páterről azt mondták, hogy ilyennek képzeltek Loyoła nagy fiát, Szent Ignácot s nem minden ok nélkül, mert P. Vidlicska is katonatisztból lett jezsuita. Ugyanő vezette a Virgo Reparatrix I. csoportjának lelkigyakorlatait is, ugyanolyan kiváló eredménnyel.

«Örökimádás» folyóirat egész évi előfizetés	2.50	Félszázados története	3.—
Egyes példány	—25	Érme	1.—
Régi teljes évfolyam	1.20	Szervezése és működése	—10
Vezérkönyve	—80	Jézus Szíve hónapja, füzve	—30
Felvételi füzet	—10	kötve	—60
		Nádasdy «Havi magány»	—80

Vigasztaló sorok.

DRÁGA szenvedő Lélek! Nagyon meghatott utolsó leveled. Mély visszhangot keltett bennem fájó lelkednek bánatos hangja, panaszos bégetése, mely betegágyadról elhatott hozzám a nagy hegyeken át. Irod, hogy a hosszas szenvedés alatt egészen elborult lelkivilágod. Nem tudsz még imádkozni sem, vagy ha mégis imára kulcsolód kezedet, nem tudsz megnyugodni, folyton rád mered a kísértő gondolat, hogy Isten elhagyott és nem törődik már veled, azért hagy annyit szenvedni. Hozzám futsz, hogy vigasztaljalak meg. Tőlem, a betegedtől kérde: mit akar az Isten velünk, hogy éveken keresztül a betegágyhoz köt, mikor oly szívesen dolgoznál és segítenél másokon, kiknek most csak terhére vagy.

Szenvedő Testvér, jól ismerem fájó, vergődő lelkednek minden rezdülését. Egy kenyéren élünk. Elsötétüléseid, az ijesztően fel-feltoluló árnyak, ismeretesekek előttem is. Tapasztalatból tudom, hogy Isten gondolatait nem mindig értjük meg. Terveinek súlya alatt sokszor nyögünk és recseg minden porcikánk. Sokszor eszembe jutott ilyenkor Szent Kristóf legendája. Ismered te is jól, mily könnyen vitte az embereket a folyón át egyik partról a másikra, mert emberek voltak. S egyszer egy kis aranyos gyermek súlya alatt megrendült, megingott, roskadozott, elmerülés fenyegette, mert az a kis gyermek nem emberfia, hanem az Úr Jézus volt. Az isteni teher nehéz az embernek, még ha óriás is az ember. Az Isten gondolatai alatt roskadozunk. A keresztben, a szenvedésben a jó Istennek mindig erőnket meghaladó súlyos gondolata rejlik. Egész természetes, hogy mi, kicsi emberek, ezt nyomasztólag megérezzük és az összeroskadásig tudunk szenvedni, vergődni alattuk. Sőt minden biztonnyal elmerülnénk, ha segítségünkre nem siet az Úr Jézus, aki a legnagyobb keresztet hordozta s megmutatta saját példáján, hogy kell szenvedni, hogy kell a mindennapi keresztet hordozni.

Őszintén megvállom neked, hogy mióta beteg vagyok, egészen más lélekkel tudom az Úr Jézus keresztútját szemlélni és a szenvedő, isteni Mestert kísélni. Különös nagy hatással vannak rám az Ő elesései. Mennyi vigasz és erő rejlik ezekben a stációkban. Még az Úr Jézus emberi ereje is megrendült és összerogyott a kereszt súlya alatt. Úgy-e, akkor egész természetes, hogy nekünk is vannak gyenge óráink, megrendüléseink. Az édes Üdvözlő keresztútja három, mindig súlyosabb elesést tár elénk. Minden lépésnél terhesebb volt keresztje, de azért átölélve tartotta, el nem engedte és felvitte a hegyre, melyet mennyei Atyja mutatott neki. Közben arra is példát adott, hogy a keresztúton ne legyünk magunk. Maga mellé kérte édesanyját, az áldott Szent Szület. Mindjárt az első elesés után megjelenik, mellette terem az édesanya, aztán jön Simon és Veronika. Látod, így kell keresztutat járnunk. Kezünkre fűzzük a szentolvasót, belefogódzunk Szűz Anyánk kezébe. Szíve-

sen jön velünk, mert Anyánk, fájdalmas Anya. Aztán megkérjük az Egyházat s kapunk Simonokat és Veronikákat. Mily szerencsések vagyunk, hogy eljön hozzánk az Úr szolgálja, az Egyház papja, leemelni vállunkról legsúlyosabb keresztünket, vétkeinket; hozzá nekünk az erősek Kenyerét, a szentáldozást, Mellénk állít jóságoslelkű Veronikákat, kiknek puha a kezük, lágy a szavuk, kik mellénk ülnek, letörlik verejtékünket és imádságos lélekkel, résztvevő szívvvel kísérik fájdalmainkat. Nézd, szenvedő Testvér, ilyen környezetben könnyebb a kereszt, ha meg-megrendülünk is, felkelünk s mindennap egy-egy stációval tovább megyünk. Csak ne maradjunk egyedül! Egyedül nem bírjuk ezt az utat. Szűz Anyáknak, szent Egyházunknak kíséretében azonban a mi keresztutunknak is lesznek vigaszos, fölemelő állomásai, amikor világosabban látunk és kezdjük megérteni még a keresztnek nagy titkát is.

Azt hiszem, drága Lélek, neked is nagy megnyugvásodra szolgál, ha szent hitünk világából három igazsággal rávilágitok keresztjeink sötét árnyékára. Azt kérdezted: mit akar az Isten szenvedéseinkkel. A keresztnek hármas célja van a Gondviselés kezében.

A kereszt először is tisztítja a lelket. A bajok súlya alatt magábaszáll a lélek. Jobban rátalál Istenre. Végigfutja életét, megtörődött belátja, elismeri hibáit. Alázatosan bocsánatot kér, a szentségekhez járul s új életet kezd. Nem egyszer találtam a kórház betegágyain lelkekre, kik azelőtt — mint mondták — «nem érték rá» lelkükkel s a jó Istennel foglalkozni. Megszánta őket a jó mennyei Atya, kiragadta őket az élet zajából és a betegágyon megtalálták szegény, elhanyagolt lelküket s az elhagyott, jó Istent. A betegszobának légköre Isten irgalmával, megbocsátó szeretetével van tele. A tékozló fiú és a hazaváró mennyei Atya a betegágyon találják egymásra.

A kereszt további célja, hogy megszentelje a lelket. Nem minden szenvedés büntetés rajtunk. Sőt legtöbbet az igazak szenvednek, kik nem érdemelnek büntetést. Hát miért éri őket annyi baj? Azért, hogy növekedjenek a jóban, a kegyelemben, életszentségben. A szenvedés a lelki tökéletesség iskolája. A fájdalomban, a keresztben Isten ekéje mélyen felhasogatja a lelket. Mégismerjük semmisségünket. A szenvedő ember alázatos lesz. Majd mindentől elszakad lassankint. Egyedül Istennel marad. Belé helyezi egyetlen kincsét, reményét, boldogságát. Aki sokat szenved, az előtt a földi dolgok elvesztik csábos hatásukat, belátja mulandóságukat, hiúságukat. Semmi sem köti le, a lelke szabad lesz és minden erejével Istenhez tapad. A legfájóbb szenvedésben is türelmes lesz. Bármennyire elborul jelene és jövője, gyermeki bizalommal veti magát Isten karjai közé. Az ilyen szenvedő az emberiség valódi gyöngye s az égieknek öröme.

Keresztjeink legfőbb célja pedig az, hogy Krisztushoz tegyen hasonlóvá. Az Úr Jézus az emberiség feje, mi titokzatos szent testének tagjai vagyunk. Ezért osztozunk keresztjében, szenvedésében. Földi élete a mi földi sorsunk,

hogy mennyei dicsőségében is részesüljünk. Ebben a gondolatban lüktet szent hitünk egyik legszebb igazsága és vigasztaló ereje. Ez a fény bearanyozza kínjainkat, bevilágítja sötét éjtszakánkat. Ez a gondolat erőt ad lankadó lelkünknek és hőssé tudja avatni a gyenge szenvedőt.

Ebből a főlemelő igazságból folyik, hogy a tétlennek látszó szenvedő élet nemcsak nem üres és meddő időöltés, hanem Krisztussal egyesülten részt vesz a kereszthordozó lélek a megváltás és megszentelés isteni munkájában. A hitből fakadó szenvedés a legértékesebb gyümölcsöket termi az emberiségnek. Minden türelemmel viselt szenvedés aranyat ér, ha Krisztussal egyesülve vagyunk. Erő árad minden ilyen szenvedőből az emberiség javára s Isten dicsőségére.

Látod, jó Testvér, minő kilátások nyílnak betegágyunktól, ha szent hitünk fényét meggyújtjuk.

A minap olvastam egy kedves életrajzot, Jézusról nevezett Mária anya életét. Egész életét a szenvedés apostoli ereje hatotta át. Külön szerzetesi családot alapított, melynek tagjai a Szűz Anya példájára a kereszthordozó Jézussal egyesülnek, vele hozzák napi áldozataikat s ezt mind felajánlják a lelkek megszentelésére, Isten dicsőségére.

Legyen vigaszod, erőd az az édes tudat, hogy a jó Isten különös szeretete kísér betegágyadon. Nem vagy elhagyatva az elhagyatottság érzetében sem. Ezek a sötét percek a legértékesebbek, melyekből bő áldás fakad drága, jó lelkekre és másokra is. Imádkozzunk egymásért, hogy így tudjuk kereszttünket hordozni. Szeretettel köszönt

Német István.

A társadalmi kérdés és az Oltáriszentség. (VIII.)

Katolikus testvérem, ha valóban nincs munkád (bár valamit mindig találsz, ha máshol nem, otthon), akkor is nézz Üdvöztönkre: az Oltáriszentségben van ugyan munkája, de nem elég, nem annyi, még távolról sem, amennyit szeretne és mindenható erői megbírnának, mert az emberek neki sem adnak eleget. Pedig hogy szomjazik az Ő munkája, e Neki való munka után! Akárcsak a keresztfán, mikor odaszögezve mozdulni sem tudott. E tekintetben Ő is munkanélküli. Hidd el, Ő megért téged, jobban mint bárki. Barátkozz hát Istennel, ki az Oltáriszentségben osztályosod, sorsod lett!

A munkaadóknak meg egyenesen vészesen fenyegető figyelmeztetés az Oltáriszentség, az anyagiasságnak, a profitéhségnek örök tagadása. A munkaadónak, akármilyen nagy úr legyen is, a munkásban testvérét kell látnia, aki testvére Istenben, Krisztusban, az Eucharishtiában. Egy és ugyanaz, közös a legfőbb táplálékuk: a Krisztus teste. Jól végzett munkáját soha nem tudja megfizetni «eléggé jól». Tehát a bérfizetés után ne aludják túlságos

nyugodtan, mert lélek és vér is van abban az árucikkben, valami megfizethetetlen tényező. Adjon tehát munkása lelkének is, törődjék azzal is. Urunk Üdvözlőnk adott kenyeret a tömegnek ott a pusztaban, de alaposan megkorholta azért, mert csak testi kenyeret kért tőle. Amennyiben rajta múlik, a mi asztalunkra is odateszi a mindennapi kenyeret, de egyre hívogat a lélek asztalához, az oltárhoz is. Igaza van annak a jó hollandus papnak, aki azt mondotta: «Az ideális munkaszereződést és munkafeltételeket csak az Üdvözlő eucharisztikus szeretetnapjának fényében ismerhetjük föl s annak melegében valósíthatjuk meg.» (Saelhuysen.)

17. A társadalom és a gazdasági élet legsajgóbb sebeit a vallástalan szellem fakasztotta: a gőg, az aranyimádás, a test kizárólagos kultusza, örömeinek hajszolása a szenvedélyek ezernyi formájában. Eltűntek a jellemek! Ha a tízparancsolat medrében hömpölyögne az emberiség életének folyama s Krisztus szelleme lebegne fölötté, nem loccsanna ki itt is ott is pusztító árvizek módjára. Visszaterelni tehát a folyamot medrébe — visszavezetni az emberiséget Krisztushoz, hogy erkölcsiben megújuljon: ez lehet csak a jelszó. Vallásos szellemben élni és másokat nevelni azonban az Oltáriszentségben köztünk. Iakó Istenember nélkül nem lehet. A tabernákulum a mi iskolánk és arzenálunk.

18. Az a panasz, hogy «a közösségek mindmáig nem egy felsőbbrendű erkölcs összefoglaló, kiegyenlítő és arányosító egységében, hanem a magánérdekek ezernyi érdekközösségében vannak megszervezve;» (Márkus L.) «a középkor megtalálta azt az eszmét, amely a földet és a földöntúli világot egyetlen egészé olvasztotta. Ilyen összefoglaló gondolatot ma még nélkülözünk, de hogy új idealizmus jegyében fog az aranykor eljönni, az többé nem lehet kétséges» (Váczy P.). Nos ez a felsőbbrendű összefoglaló erkölcs, eszme és idealizmus az Oltáriszentség. Az igazságosság, a méltányosság, a szeretet, az igénytelenség, a lelkierő, a munkabecsület és vallásos érzület mint a szivárvány hét színe tündöklök és ívelődik a tabernákulum fölött. Ennek a sugárzásában békül meg az emberiség és «újul meg a föld színe» (Zs. 103^{aa}). *Eöri János.*

K R Ó N I K A

Novénánk. Idei ünnepi engesztelő kilencedünk, mint azt mult számunkban jeleztük, febr. 1—9-ig volt az Örökimádás-templomban. Febr. 1-én reggel 9 órakor ünnepélyesen fogadtuk Őszentsége követét, dr. Rotta Angyal c. érseket. A nunciuss rövid szentségimádás után felöltözött. Dr.

Mátrai lelkész kitette a legméltóságosabb Oltáriszentséget. Ezután felhangzott a Szentatya követének ajkán a Veni Creator, melyet a zárdai kórus énekelt végig. Az első engesztelő szentmise következett ezután, amely alatt igen sokan áldoztak meg a hívek közül. Novénánk fényét és

méltóságát nagyban emelte a bíboros hercegprímás Őminenciájának, *dr. Serédi Jusztiniánnak* megjelenése, aki febr. 5-én maga mondotta a szentbeszédet — a legméltóságosabb Oltárszentséget, mint az élet szentségforrását állítván nagyszámú hallgatósága elé — és ő adta fényes segédlettel az ünnepi áldást is. Az asszisztenciában az Örökimádás papjain kívül résztvettek *dr. Tiefenthaler József* kollégiumi igazgató, *Töttössy Miklós* plébános, *dr. Hévei Gyula* titkár és *dr. Knébel Miklós* gondnok, pápai kamarások, *Wenckheim Frigyes* gróf hittanár, *Zboril Albin* és *Kerekes Béla* hitoktatók és *Medl János* kollégiumi prefektus. Őminenciáját a szentségkitétel miatt nem a templomajtóban, hanem az oltáregyesület központi házában fogadta *dr. Mészáros János* prelátus, országos főigazgatónk, *dr. Töttössy Miklós* plébánosunk, *dr. Knébel Miklós* budapesti szertartásmester és *dr. Mátrai Gyula* mint a templom rektora. Ugyanezen úton távozott is Őminenciája, akit a templom előtt a hívek lelkes ovációban részesítettek. Novénánk szónoka *dr. Szivós Donát* bencés tanár volt. Szentbeszédei igazán hallgatóinak lelkébe markoltak, mert ő is egész lelkét beléjük vitte. Témája: «Mit engeszteljük» az egész mostani életet felölelte s megrázó erővel állította hallgatósága elé a «megsértett isteni szeretetet» az élet legkülönbözőbb terénnumai. Az Örökimádás minden nap zsúfolásig megtelt. Engesztelő szentmisénken sokkal nagyobb számban járultak a szentáldozáshoz, mint máskor. Az ünnepi áldásokat *dr. Madarász István* apát, min. tanácsos, *Sagmüller József* prelátus-plébános, *dr. Mátrai Gyula* lelkész, *dr. Saly László* apát, egyet. m. tanár, a louredesi sziklatemplom új lelkésze, *Urywald Ottó* prépost, érseki főbiztos, *Vedres Béla* apátplébános, *dr. Czapik*

Gyula apátkanonok, szerkesztő és *dr. Mészáros János* prelátus-kanonok, királyi várplébános tartották a felsorolás rendjében. Az utolsó napon a templomban körmenet is volt a legméltóságosabb Oltárszentséggel, amelyen a mennevezet *dr. Skoff Tibor* ig.-főorvos, *dr. Jantsits Tibor* min. titkár, *Kolosváry Miklós* bankigazgató, *dr. Szarka Lajos* orvos, *Aubel Ernő* mérnök és *Wenzel György* jogszigorító vitték.

*

Harangügyünk. Már jeleztük lapunkban, hogy az Örökimádás-templom számára — melynek annak idején csak néhai omorovcai Heinrich Ferencné által adományozott, Szent Eugénia nevét viselő harangja maradt meg — egy Szent Anna kongreganistánk nagy áldozattal 500 P-t adományozott egy lélekharangra. Két éven át nagy áldozatokkal spórolta össze ezt a pénzt és az a kívánsága, hogy ezen egy lélekharangot öntessünk. Amikor a kiváló Szlezák-céggel érintkezésbe léptünk ez ügyben, egy különös sugallat arra biztatott, hogy még egy harangot rendeljünk; hisz nem olyan nagy összeg 800—900 P, amelybe egy 150 kg-os harang kerül, majd összehozzuk, mire elkészül. Amikor a templom lelkésze előadta tervét, általános helyesléssel találkozott. A 150 kg-os harang beszerzésére az első segítséget Kókay Istvánné úrnő által adományozott, briliánsokkal díszített női aranyóra szolgálhatta, melyet 500 drb, a 50 filléres számmal házilag — csak kongreganistáink és oltáregyesületi tagok között — vasárnap délelőtt 11 órakor a központi ház Szent Erzsébet-termében kongreganistáink jelenlétében fogunk kisorsolni. (Eredmény a 36. oldalon.) Ez 250 P-t jövedelmez a harangra. Ezután jöttek a lelkész felszólítására az önkéntes adomá-

nyok: N. N. 80 P, *Szlezák László* aranykoszorús, Pro Ecclesia et Pontifice érdemrend tulajdonos, harangöntőmester, azontúl, hogy az Örökimádásnak kedvezményes árt biztosít és a kisebbik harang koronáját ingyen adja, még 20 P-t is adományozott; régi adományokból, melyeket annak idején ismerlettünk, 130.02 P, a Virgo Reparatrix kongr. I. csop. adománya B. Hermannról nevezett Mária anya kezébe összesen 15 P, dr. Mátrai Gyula önmaga és lelkészársáji nevében 50 P, Penz Róza 10 P, Soproni család 50 P, özv. Sulyok Gézáné 5 P, özv. Györe Istváné 10 P, Büntetett Kelemen 1.01 P, özv. Pesthy Árpádné sz. Ráday Zsuzsanna grófnő és leánya, Margit tanárnő 20 P, S. Z.-né 20 P. A Mária Reparatrix-zárda főnöknője is hozzá kívánt járulni a harangok költségeinek előteremtéséhez, azért szép, a zárda tagjai által készített keretű Mindenkorsegítő szűz Mária-képeket ajánlott fel, amelyekből febr. 21-én a lelkészi irodában vasárt rendeztünk, amely 151 P-t eredményezett. Ez alkalommal is nemes szívvel adakoztak buzgó hívek: Fehér Borbála 10 P, Eröss Józsefné 2 P, Hönig Ferencné 1 P, Fitz Flórisné 3 P, özv. Nagy Ferencné 3 P, özv. Verbóczy Károlyné 2 P, N. N. 3.20 P, özv. Dienes Károlyné 1 P, Závodszy Mária 2 P, Lohr Vilma 4 P, úgyhogy nem sok hiányzik már az összköltségek előteremtéséhez. Lapzárta után beérkezett még özv. *Fehér Antalné* 20 P-s, *Rézler Józsa* 10 P-s, *Fekete József* és családja 1 P-s, *Szathmáry Józsefné* 5 P-s adománya. Harangjaink modelljei már készen is vannak és ha a jó Isten is úgy akarja, virágvasárnap megtarthatjuk a harang-

szentelést és a «Föltámadt Krisztus e napon» intonációjára megszólalhat az Örökimádás-templom C-mollra hangolt hármias haranggyűjtése. Természetesen sokkal kisebbek lesznek ezek, mint a régi harangok voltak, de a mostani viszonyok között meg kell elégednünk vele, csak később, ha lesznek tehetősebb adományok, fogunk egy 12 mázsás nagyharangot öntetni Szent József tiszteletére, amely csak nagy ünnepeken és mindennap akkor fog szólni, amikor a szentségi Jézus trónjáról leszáll, hogy megáldja a népet. Ha valami főfőlegünk marad az adományokból, erre a harangra tesszük el, mert legalább 1933 szept. 8-ra, az Örökimádás 25 éves jubileumára szeretnők azt is megszólaltatni. Nagyon szükséges volna a harangoknak villanyerejű hajtására való szerelése is, de arra sincs pénzünk jelenleg. Bizunk azonban az isteni Gondviselésben, amely sohasem hagyott el s akinek nem tudunk eléggé hálát adni.

*

Kistarcán, dr. Pesthy Frigyes plébános — aki csak pár hónapja van a községben — buzgó előkészítése után megalakult az oltáregyesület. Dr. Mátrai közp. ügyv.-ig. febr. 21-én a nagymise előtt mondott szentbeszédet a legméltóságosabb Oltáriszentség iránti köteleességekről és a litánia utánra meghívta a híveket az iskolába, ahol ismertette az oltáregyesületet. Buzdítására 157-en léptek be az oltáregyesületbe. Adja Isten, hogy a szép kezdet szép oltáregyesületi életben folytatódjék.

Felelős szerkesztő: dr. Mátrai Gyula. — Felelős kiadó: dr. Mészáros János.